

NADE EONEN

E. H. CLAYTON

Na de eonen.

Om een helder beeld te krijgen van wat er volgens het plan van God na de eonen (tijdperken) zal zijn, is een zorgvuldige inachtneming noodzakelijk van de kenmerken, die de eonen karakteriseren. Het verloop van de eonische tijden wordt hoofdzakelijk getypeerd door de uitwerking van het kwaad, dat als achtergrond dient, om Gods heerlijkheid te onthullen. Onder deze omstandigheden hebben de schepselen in het universum, inclusief de mensen, voortdurend bewezen hoe vervreemd zij van hun Schepper zijn. De afloop van de eonen zal echter, op basis van de daad en de verheerlijking van de Zoon, bestaan uit het feit, dat Gods heerlijkheid heel de inhoud van ons leven is geworden. Niets anders zal nog van betekenis voor ons zijn. Dit gericht zijn op Hem is dan niet meer tijdgebonden en wordt niet meer door andere invloeden verstoord, omdat de drang hiertoe niet meer onderworpen is aan onze dikwijls wisselende menselijke, aardse wensen en verlangens, maar door de onbelemmerde inwerking van de geest geleid zal worden, die tot volmaakte vreugde in de allesomvattende kennis van God leidt. Deze kennis zal het geweldige richting aanwijzende principe blijven, ook na de eonen, want ze is het alles overtreffende resultaat van het evangelie van God aangaande Zijn Zoon.

Als wij ons voor ogen willen stellen, wat er na de eonen zal zijn, moeten wij over de waarde en de effecten van dit evangelie, zoals in de Romeinenbrief uiteengezet wordt, nauwkeurig op de hoogte zijn. Deze effecten zijn het fundament van alle plannen van God, die uitgevoerd zullen worden tot aan het voltooiing; want door de rechtvaardiging en de verzoening krijgt de totale mensheid deel aan Zijn gerechtigheid en Zijn liefde.

Dat is de sleutel voor de betekenis en de inhoud van het woordje “alles” in het zinsdeel “alles in allen” in 1 Cor. 15:28. Het brengt de persoonlijke heerlijkheid van de Vader, zoals het evangelie ons openbaart, tot uitdrukking, en ook de vervulling en het bevredigen van alle verlangens van de schepselen van heel het universum ligt daarin. Dit reikhalzend verlangen is in de eonen gewekt en zal vervuld worden door de volheid en uit de heerlijkheid van het evangelie van God aangaande Zijn Zoon.

De in de Christenheid algemeen heersende onduidelijke mening over het evangelie heeft uit gebrek aan werkelijk inzicht veel zaken verschoven naar een tamelijk vage leer over de “laatste dingen”. Dit gebrek ondersteunt niet bepaald het zicht op en de kennis van de heerlijkheid aan het einde van de eonen. Er is te weinig van de goddelijkheid van God en Zijn alles omvattende reddingsplan in hart en geest doorgedrongen. Wij zijn altijd geneigd alles vanuit menselijk standpunt te beoordelen en aan een voleinding te denken, die beloning en vergelding brengt. Dergelijke gedachtegangen verhinderen de duidelijke kennis van de werkelijke waarheid.

Zelfs in die kringen, waar men de gelovigen over de eonen onderwijst, wordt dikwijls de grote witte troon met zijn gerichten verkeerd getimed. Zelden wordt gezien, dat deze gebeurtenis ver voor de voleinding plaatsvindt, dat ze veeleer de afsluiting van de vierde eon inluit. Het is zeer waarschijnlijk, dat de vijfde eon aanzienlijk langer duurt dan de vier voorgaande eonen samen. De duur van de vijfde eon moet er toch toe leiden, dat al het nog

onvolmaakte tot volmaaktheid gebracht wordt. Volmaaktheid ligt immers alleen in een leven in Christus. De noodzaak van de boom des levens (Op. 22:2) duidt op een nog ontbrekende levensvolheid.

De heerlijkheid, die nu in de Zoon van God woont, is richtinggevend voor de omstandigheden, die na de eonen zullen heersen. De volheid van de heerlijkheid zal de voleinding naderbij brengen, die het brandpunt en het doel is van alle voorafgaande heerlijkheid, die blijkt uit het leven, het offer en de roem van de Eerstgeborene van heel de schepping. De voleinding is het werk van de Zoon van God, dat Hij aan het kruis volbracht. En Zijn roem wordt tot onvoorstelbare proporties vermeerderd in deze laatste climax. Vanaf het tijdstip van de voleinding zal de gehele schepping wederzijds verzoend zijn en geschikt om God te naderen en wel in die zin, dat zij in het licht zal leven en zich koesteren, hetgeen van Hem uitgaat. Het is een licht dat geen schaduwen kent en dat een heerlijkheid uitstraalt, die onbeperkt is en grenzeloos is.

Ook de hemelse wezens hebben de kennis van de veelvuldige wijsheid van God nodig, daarom is dezelfde heerlijkheid voor hen bereid. De wederzijdse verzoening van het al is een bijzondere taak voor de dienst van de gemeente, die Zijn lichaam is, het complement van Hem, die het Hoofd is boven alles: Christus Jezus.

De uitgeroepen gemeente, het lichaam van Christus, is als Zijn complement ten nauwste met Hem verbonden (Ef. 1:22,23). Dit feit zal zijn volle verwezenlijking vinden, als Hij het beheer van de completering van de era's uitoefent, om het al in Zichzelf te culminereren. De gebeurtenissen in de hemelse sferen zijn eveneens gericht op de voleinding, want de completering is niet alleen tot mensen beperkt.

Het "allen" in de woorden "alles in allen" in 1 Cor. 15:28 heeft niet alleen betrekking op de gehele mensheid, maar ook op de overige schepselen van het universum en zelfs Gods Zoon is hiervan niet uitgezonderd. Dus kunnen wij ervan uitgaan, dat alle heerschappij en macht in het kader van dit "alles in allen" is opgenomen.

Wij zijn met de nieuwe schepping vanaf de vroege verkondiging van de apostel Paulus vertrouwd. Toch zijn wij ons er nauwelijks van bewust, dat de verwezenlijking van deze waarheid even ver weg is als de voltooiing, omdat wij de nieuwe schepping meestal zien in verband met de nieuwe aarde. Wat echter de nieuwe aarde aangaat, zoals die ons in het laatste boek van de Bijbel beschreven wordt, is er nog een lange weg te gaan tot de voleinding.

Feit is, dat het begrip van de nieuwe schepping als een stijlfiguur gebruikt wordt om de omvang van onze redding te beschrijven, die het evangelie van God ons gebracht heeft. Wij zien daarbij echter over het hoofd, dat de eerste etappe op deze weg alleen voor diegenen is, die overeenkomstig het geheimenis van het evangelie uitgekozen zijn en geroepen tot het lichaam; want alleen zij, die *in Christus* zijn, hebben voorlopig deel gekregen aan een nieuwe schepping, hoewel nu alleen in de geest; dezen zijn wederzijds met God verzoend. Wij moeten dit in het oog houden om het verloop van de redding en de volledige overwinning van het evangelie in de juiste volgorde te rangschikken.

De natiën op de nieuwe aarde stammen af van het overblijfsel van de mensheid, dat al op de huidige aarde leeft, en wel van hen, die zich niet hebben aangesloten bij de opstand, die de tegenstander aan het einde van de vierde eon, die van het Koninkrijk der hemelen op aarde, op touw gezet had. Zij stammen af van de natiën van die eon en zijn degenen, die aan de verkondiging van Israël geloof en aandacht geschonken hebben.

De nieuwe aarde is niet onmiddellijk met de *nieuwe* mensheid bevolkt; want deze nieuwe mensheid zal de vrucht zijn van een volledig geestelijk leven, dat zijn oorsprong in het evangelie heeft, dat door Israël verkondigd zal worden. Dit evangelie vormt de kern van het nieuwe geestelijke leven op de nieuwe aarde. Later komen er dan heerlijkheden bij, die God onthult als een allesomvattende heerlijkheid van Zijn Zoon, zoals in de Efezebrief uiteengezet.

Deze allesomvattende heerlijkheid van de Zoon van God zal in overeenstemming zijn met alle kenmerken, die het evangelie van God eigen zijn, ze zal elk spoor verdringen en uitwissen, dat met de besnijdenis verband houdt. In de vijfde eon op de nieuwe aarde heeft de besnijdenis eerst nog een zekere betekenis, hoewel Israëls priesterschap al in de voorafgaande eon van het koninkrijk beëindigd is. Het geloof van Abraham zal echter niet eerder beëindigd zijn, voordat de natiën op de nieuwe aarde en ook de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, in de heerlijkheid van de wederzijdse verzoening ingebed zijn. De muur van de stad moet ook voor de natiën vallen, omdat ze deel van de mensheid zijn en niet langer van God gescheiden zullen blijven. Alle verdeeldheid moet afgedaan worden, want er zal *na* de eonen geen scheidslijn meer bestaan.

Wat het aardse gebied aangaat, zal het uit de weg ruimen van deze scheiding de mensheid op de nieuwe aarde onder het "Hoofdschap" van Christus brengen, wat al eerder in de hemelse gebieden werd ingevoerd. Gods Zoon zal Zijn lotdeel te midden van de hemelingen vervullen door Zijn lichaam, wanneer Hij alles daar in de wederzijdse verzoening tot God brengt.

Er zijn op stoffelijk gebied ten tijde van de vijfde eon altijd nog zaken, die op de verlossing wachten. Zo moet b.v. nog de aanwezigheid van de poel des vuurs gesaneerd worden, omdat deze in verband staat met de tegenstander en zijn werktuigen. Ook is nog de levend making nodig van hen, die in de tweede dood rusten en hun omvorming en overplaatsing in de heerlijkheid van de Zoon. Ook zij moeten aan de Zoon en de Vader lof brengen.

Op de nieuwe aarde zullen de mensen in nauwe relatie met God leven, want Hij zal bij hen wonen. Dit is een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont, en het is de eerste, waarvan men dat in waarheid zeggen kan. Wat een geweldig verschil met de huidige.

Alle levensomstandigheden zullen veranderen en wezenlijk van de huidige situatie verschillen. Desondanks wordt voorlopig nog geen volmaaktheid bereikt. Deze kan ook niet bereikt worden, zolang de mensen nog levende *zielen* zijn en het hout des levens voor hun bestaan noodzakelijk is. Dit hout des levens verzwakt de aard van het vlees in zijn vijandschap tegen God, zodat het in hoge mate verdraagbaar is voor God, Die dan bij de mensen woont. De hele volheid en de hele omvang van de wederzijdse verzoening is echter

nog niet openbaar. Dat blijkt uit het verschil van de begrippen “tent” (Grieks: *skênê*) en “wonen in een tent” (Grieks: *skênoō*, Op. 21:3), in tegenstelling tot “wonen”; dit laatste drukt duurzaamheid uit. Hoe meer de vijfde eon dan de voltooiing nadert, des te meer zal de heerlijkheid zich uitbreiden en steeds meer mensen in haar greep krijgen, want Gods wezen is alles doordringend.

Het hout des levens (Op. 22:2) brengt bladeren voort tot genezing van de natiën, zodat er geen sterven in de huidige zin meer zal zijn. God zal alle tranen van de ogen afwissen, de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite. De macht van de dood beperkt zich tot diegenen, die in de tweede dood gehouden worden. Het hout des levens is echter niet de primaire levensbron. Het werkt slechts levens verbeterend en genezend. Zijn genezende werking bereikt echter niet de maat van die volheid van kracht, die noodzakelijk is om de toestand, die in de voleinding zal heersen, tot stand te brengen. Het blijft alleen aan de Zoon voorbehouden alles aan Zich te onderschikken en de wederzijdse verzoening van het al volledig werkzaam te laten worden. In geen enkel evangelie wordt er iets over het hout des levens vermeld of gezegd, dat het leven gevend is. Waarachtig onverderfelijk leven is er alleen door Christus in God.

Hoewel de mensen op de nieuwe aarde in nauw contact met God staan, moeten zij eerst nog in Christus culmineren (letterlijk: “op-gehoofd” worden, Ef. 1:10). Dat is voor het hele universum de basis voor de wederzijdse verzoening, de voorbereiding op de tijd na de eonen. “Culmineren” betekent, dat alles aan de Vader onderschikt wordt door de Zoon.

De lange en intensieve ervaring, die de mensen met God op de nieuwe aarde mogen meemaken, is een belangrijke factor; zij kunnen daardoor veel onderwijs en kennis verzamelen, die zij nodig hebben om hun levend making, die met Gods evangelie aangaande Zijn Zoon verbonden is, te begrijpen en te waarderen. Geen schepsel, geen deel van de schepping, nog niet het kleinste detail blijft buiten de “culminatie” van Christus.

De “culminatie” is de waarheid, die de weg tot de afsluiting van de eonen pas opent, en ze is daarmee ook een waarheid, die voor de schepping een bestaan na de eonen bereidt in vreugdevolle bevestigende onderschikking aan God, de Vader, zoals ook Zijn Zoon Hem eveneens ondergeschikt zal zijn.

Door de onmetelijkheid en grenzeloosheid van Zijn liefde zal de Zoon door middel van de Hem toegeëigende heerlijkheid het universum aan Zichzelf onderschikken voor Zijn God en Vader. Alles zal de wijsheid van de Zoon volgen, doordrongen van Zijn liefde, verkwikt en gesterkt door de gerechtigheid, die Hij hun van de Vader gebracht en bekend gemaakt heeft. Allen zullen zich volledig naar deze gerechtigheid voegen. Alle vijandschap is opgeruimd, alle heerschappijen, overheden en machten bevinden zich in onderschikking aan Hem. Zelfs de laatste vijand, de dood, is afgedaan. Dan is de Zoon in allen. Dat is het ogenblik, waarop het heelal zo goed als gereed is om over de drempel van de eonen te stappen. Nog regeert de Zoon als de laatste, die heerschappij uitoefent; maar altijd tot onderschikking bereid en bezig God “alles in allen” te laten worden. Ook de Zoon zal Zich onderschikken, daarover is helemaal geen twijfel; want Hij doet en deed alles in overeenstemming met de Vader. Altijd was Hij gehoorzaam, hiervan geeft het kruis een welsprekend getuigenis. De Zoon ging aan dit kruis in het vaste geloof aan de gerechtigheid

van God. Ook in de culminatie van het heelal blijft de Zoon voortdurend gehoorzaam. De wil van de Zoon is, dat Zijn Vaders heerlijkheid straalt en zal dienen tot verheerlijking van de Vader.

God Zelf is de Enige, Die niet ondergeschikt is aan de Zoon. Na de eonen zal alles van Gods heerlijkheid uitgaan; want dat was het hoofddoel van het evangelie Gods aangaande Zijn Zoon. Dan zijn er geen open vragen meer wat het leven betreft, want alles is in Christus tot de climax van het plan van God gebracht. Het laatste detail, voordat God alles in alles zal worden, heeft dus geen betrekking op het leven, maar op de overgave van de heerschappij aan Hem. Er is niets kwaads meer in dit leven, ja het zal niet eens nodig zijn om te zeggen, dat niets ons kan scheiden van de liefde van God.

Gods Zoon, in Zijn Hem toegeëigende persoonlijke heerlijkheid, zal altijd het symbool van een volkomen verzoend en ondergeschikt heelal zijn. Iedere titel van de Godheid heeft zijn volledige vervulling gevonden: Zijn Naam JHWH is overbodig bij de afsluiting van de eonen. Na de eonen is Hij de Vader van allen. Dat is de relatie, waartoe alle geslachten in de hemelen en op de aarde gebracht zullen worden en dat is ook het doel van het evangelie van God aangaande Zijn Zoon.

Al zijn misschien ook veel van deze gedachten en beschrijvingen in het Woord van God over deze tijd en het einde daarvan voor ons nauwelijks te begrijpen, toch mogen wij ons erin verheugen, dat wij nu al alles vanuit dit geweldige einddoel kunnen zien, dat de heerlijkheid van de Zoon ons hele dikwijls door diepe dalen voerend leven wil verlichten, dat wij eigendom mogen zijn van Hem, Die alles met de Vader wederzijds verzoent: Christus, in Wie alles zal culminereren, opdat God zij alles in allen.

E.H. Clayton
U.R. 5/1981